

[Jørgen Jørgensen.]

ninger, det vil faa ved at købe Kornet til den højere Pris, som Kornloven fastsætter, fremfor til den Pris, det ellers vilde kunne købe Kornet til, og meget taler for, at disse Jordbrugere foruden de to Udbetalinger à 8 Mill. Kr. vil kunne regne med et yderligere Beløb senere, saaledes at der bliver skaffet fuld Dækning til det lille Landbrug for de øgede Udgifter, Kornloven medfører.

Man har drøftet, hvorvidt den Grænse, 15 000 Kr., der er opnaaet Enighed om, for at man skal kunne faa Part i Kornpuljen, er den rigtige. Det er naturligvis meget vanskeligt at sige nøjagtigt, hvor Grænsen ligger mellem de Folk, der er Kornkøbere, og dem, der har nok i det Korn, de selv fremstiller. Jeg tror dog, man maa sige, at de allerfleste Brug med 15 000 Kr.s Jordværdi med den stærkt nedskaarne Flæskeproduktion vil kunne klare sig selv. Yderligere vil det Beløb, der eventuelt kunde blive til Brug over den Størrelse, blive saa lille, at det ikke vilde faa nogen praktisk Betydning i de paagældende Brugs Omsætning. Jeg anser det derfor for sagligt forsvarligt at sætte Grænsen ved de 15 000 Kr.; jeg tror, det i det væsentlige dækker de Folk, der i det kommende Aar skal købe Korn. Naar vi ved, at den her foreslaaede Ordning under Kornpuljens Fordeling indrager de 80 pCt. af danske Landmænd, tror jeg ogsaa, man maa erkende, at dette er praktisk talt alle de Landmænd, der køber Korn.

Jeg anser det for rimeligt, at der ogsaa betales Afgift af den Rug, der indføres, saaledes at de Penge, der kommer ind, ved at Rugen er billig, gaar i Kornpuljen; men jeg forstaar ikke helt, at man saa kategorisk fra anden Side har afvist Kravet om at gøre Brødet billigere for visse Grupper af Befolkningen, der sidder under meget daarlige økonomiske Kaar. Jeg forstaar det saa meget mindre, som Repræsentanterne for Husmandsforeningerne ikke vilde sætte sig imod, at de Penge, Kornfonden eventuelt skulde give Afkald paa, for at Brødet kunde blive billigere, blev benyttet dertil. Jeg tror, det kunde have afbødet Kritik fra en vis Side i Samfundet mod denne Ordning, hvis man havde stillet sig mere forstaaende paa dette Punkt.

Det er blevet anført, at en Stigning i Rugbrødsprisen ikke kan undgaas, naar Rugprisen fastsættes til 11½ Kr. Jeg vil dog mene, at i Betragtning af det foregaaende Aars Rugpris vil der ikke være nogen stærk saglig Begrundelse for, at Rugbrøds-

prisen skal stige, i hvert Fald i noget væsentligt Omfang. Jeg tror, at de Folk, der har Ansvaret for Rugbrødspriserne, Bagerne, i deres egen Interesse skulde søge at finde en Prisansættelse paa Brød, der er sagligt forsvarlig, og som tager et rimeligt Hensyn til, at Brød er en nødvendig Artikel i hvert eneste Hjem, hvorfor Prisen bør holdes saa langt nede, som det er muligt paa Grundlag af Kornpriserne. Naar Rugprisen i det sidste Aar i Gennemsnit kun har ligget en Kroner Penge under den Rugpris, der nu fastsættes, vil der ikke være nogen stærk Begrundelse for at hæve Rugbrødsprisen efter Kornlovens Vedtagelse. Jeg tror, som sagt, det vil være i Bagerens egen Interesse i denne Situation at tage det videst mulige Hensyn.

Der er Folk, der er imod, at Priserne paa Korn fastsættes paa kunstig Vis. Over for dem vil jeg sige, at de Priser, der her fastsættes, er ikke en Smule mere kunstige end de Priser, der fremkommer ved, at andre Lande betaler Eksportpræmie til det Korn, der sælges her til Landet. Ligesom jeg mener, det var rigtigt, at der under Krigen blev fastsat Maksimalpriser, da den frie Prisdannelse var sat ud af Spillet, mener jeg, det er rigtigt nu at faa stabile Priser, da ingen Produktion er tjent med at arbejde under de tilfældige Vilkaar, som den nuværende Prispolitik ude i Verden fremkalder. Jeg har altid ment, at det, da Flæskeproduktionen nu engang er fastlagt, som Tilfældet er efter vor Overenskomst med England, er en forstandig Ordning, at Landbruget deler Produktionen mellem sig paa den Maade, at det store Landbrug dyrker Korn og det lille og mellemstore Landbrug producerer Flæsk. Jeg tror, at Landbruget selv i det lange Løb vil være bedst tjent med en saadan Fordeling. Og med det Grundlag, der skabes ved den her foreslaaede Kornlov, tror jeg ogsaa, dette er muligt.

Under Forhandlingerne om Landbrugets Forhold i disse Aar har vi fra mit Partis Side stadig fremhævet, at det, som virkelig betød noget over for Landbrugets Vanskeligheder, var en Lettelse i Landbrugets Rente- og Gældsbyrde. Jeg har fra denne Plads Gang paa Gang hævdet, at Rigsdagen gennem den skiftende Kronepolitik i Aarene efter 1920 har et betydeligt Ansvar for de Folks Økonomi, som er kommet i Erhverv i disse Aar, og jeg har aldrig kunnet forstaa den Opfattelse, at Kapitalen skulde være ene om, uden Hensyn til de økonomiske Forhold, til enhver Tid at være sikker paa sit fulde Udbytte. Gang paa Gang har Regeringen stillet Forslag om Rentelet-